A°. 1843. N°. 29.

ARNHEMSCHE COURANT.

BUITENGEWOON

(De prijs dezer Courant, die gezegeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dingsdag, Woensdag, Donderdag en Zaturdag, is f 5, in de drie maanden.)

DONDERDAG 9 FEBRUARIJ.

(De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1,00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Hoe de heer VAN DAM VAN ISSELT ontdekt, dat de centrale afdeeling van een beekje een buitensporige overstroomende stroom dreigt te worden!

[illegible] had dat ooit gedacht? De zoo consequente heer VAN DAM VAN ISSELT heeft daar eensklaps ontdekt, dat de centrale afdeeling een *imperium in imperio* was, en de heer WARIN, die het niet geheel met hem eens, en ook niet geheel oneens was, »had reeds nu en dan aan enkele leden te kennen »gegeven, dat men op den weg was, om eene zeer »magtige oligarchie tot stand te brengen, en dat »weldra zeer weinige leden meester der vergadering »zouden kunnen zijn." Nu was dat *imperium in imperio*, volgens den heer VAN DAM, »nog maar een »beekje, doch dreigde een stroom te worden, die »alles, ook de vrijheid van beraadslaging der Ka»mer, zoude medeslepen." In Frankrijk mag dan de commissie, met het uitbrengen van het algemeen [illegible] belast, wel een oceaan genoemd worden. [illegible] te komen, heeft de Kamer zoo vele [illegible] het herzien van haar reglement van orde geslaafd en gezwoegd, het eindelijk in de schaduw [illegible] aangenomen!!

Doch [illegible] van verwijtende gevolgen, die centrale afdeeling heeft de vermetelheid [illegible], om het te doen voorkomen, alsof zij niet verpligt was om de kostelijke nota's, welke sommige leden goedvinden aan den rapporteur hunner afdeeling mede te geven, bij haar rapport te doen drukken. Welk een misbruik van gezag! Heeft dan die centrale afdeeling nog zoo weinig ondervinding, of wil zij niet erkennen, dat in die stukken [illegible] schrijvers gewoon zijn aan hunne talrijke [illegible]gen lucht te geven, ten einde, na daarin hunne gal op het ontwerp van wet, dat zij volstrekt onaannemelijk noemen, dat tegen hunne innigste overtuiging strijdt, uitgestort te hebben, datzelfde ontwerp, wanneer het op stemmen aankomt, aan te nemen. En wilde nu de centrale afdeeling die blijken van stoutheid — de eenige, welke vele leden durven geven — zoo maar aan de oogen van het publiek onttrekken, dit alles opkundig laten van den moed zijner vertegenwoordigers, welke, zoo lang het op schrijven en praten aankomt, zeer dapper zijn, maar, na tegen te hebben gesproken, *voor* stemmen. De centrale afdeeling mag die kostbare documenten, waarlijk, zoo maar niet in het duister versmoren.

En zeer natuurlijk was het dat de heer LUZAC voor de centrale afdeeling optrad. Dat lid toch is al[illegible] de vurigste strijder voor oligarchische gevoe[illegible] een *imperium in imperio* zou hem nog al [illegible].

[illegible] hoe ongelukkig voor hem, dat hij zich nu niet anders wist te verdedigen, dan door zich op de niet dubbelzinnige bedoeling, en zeer duidelijke letter van art. 73 en 77 van het reglement van orde te beroepen. Art. 73 zegt wel: »Het staat »den leden vrij, aan den rapporteur zoodanige in »de afdeeling voorgelezene nota's, over het in de »beraadslaging zijnde ontwerp, ter hand te stellen »als zij zullen verlangen; dezelve worden aan *de* »*centrale afdeeling* medegedeeld." Hier staat nu wel alleen van mededeeling aan *de centrale afdeeling*, doch daarmede moet men het zoo naauw niet nemen; wij weten het lang, aan de letter der wet behoeft men zich niet te storen. De gansche vergadering moet in staat zijn om de kostbare nota's van den heer VAN DAM, enz., te lezen. Te doen wat het reglement voorschrijft, is eenen stap doen tot het tot stand brengen eener magtige oligarchie; door zich aan de wet te houden, wordt het beekje een alles overheerende stroom.

Doch wij begrijpen vooral niet, hoe de heer LUZAC zoo eenvoudig zijn kon, van zich op het doel te beroepen, dat men bij het herzien van het reglement van orde met het rapport der centrale afdeeling had. Men wilde eenheid aan de beraadslagingen geven, orde en licht in haren chaos aanbrengen; de hoofdpunten, op welker beslissing het aankwam, in het licht stellen. Men wilde een eind maken aan den »bajert van verwarring," gelijk de heer WARIN zegt; het begrip der zaak in de plaats van de onbekookte gevoelens der leden plaatsen; de meening der vergadering, leiden; niet die der individu's uitdrukken. Maar zou men aan die kleinigheden de uitmuntende nota's der leden opofferen? Welk eene hatelijke oligarchie; welk een *imperium in imperio*! Hoe dreigt dat beekje een vernielende stroom te worden!

Geen wonder, dat de heer LUZAC op het laatst zijn vergrijp begon in te zien, en, een weinig bevreesd wordende voor de zoo *gegronde* beschuldiging van den heer VAN DAM, er van sprak, zich buiten stemming te zullen houden; en eindelijk, ten einde men hem toch een weinig genadig mogt behandelen, verklaarde, dat, wanneer de heer VAN DAM een voorstel in zijn gevoelen wilde doen, hij (NB.) er *voor* zou stemmen. Hij begon in te zien, in welk gevaar zijne oligarchische gezindheid hem bragt, en meende aldus het onweder, dat hem dreigde, te moeten bezweren. Of zou de vrees van van het geachte lid alleen daaraan toe te schrijven zijn, dat hij het reglement voor een broddelwerk hield, waarin het op eenige knoopen meer niet aankwam. Hij beroemde er zich toch op, *tegen* het reglement van orde te hebben gestemd, »dewijl men daarbij een halfslachtig systeem aangeno»men, een middel-gevoelen gevolgd had."

Warmen dank en lof verdient de heer VAN DAM, dat hij tot *vijfmaal toe*, zonder daartoe van den voorzitter verlof te hebben gevraagd of bekomen, tegen de gevaarlijke zamenspanningen der centrale afdeeling, onder aanvoering van den oligarchischen heer LUZAC, het woord opnam. Waarover de Kamer eigenlijk twistte, is wel niet zeer duidelijk geworden; doch ieder lid der Kamer is nu gewaarschuwd tegen de listen der verleiding en kan dus tegen de magtige oligarchie der centrale afdeeling op zijn hoede zijn. Hij kan nu beletten, dat het beekje een stroom worde. De heer VAN DAM zeide *geen voorstel* te doen, maar alleen eene *vraag* op te werpen. Die vraag was namelijk: zal men zich aan de letter en bedoeling van het reglement houden en het rapport der centrale afdeeling alleen een zakelijk verslag doen zijn? of zal men er zich boven stellen en het rapport onder den last van allerlei nota's versmoren? Na daarover breed en lang te hebben beraadslaagd, stelde de voorzitter de gewigtige vraag voor: »zullen wij van dag over de vraag van den heer VAN DAM stemmen, of er ons nog eens over bedenken en er eenen nieuwen verschen dag voor nemen? De leden, [illegible] vermoeid, verkozen eenen anderen dag, nader te bepalen — waarschijnlijk wel den langsten des jaars — ten einde den heer VAN DAM de gelegenheid te geven om nog eenige malen meer het spreekgestoelte te beklimmen, vragen op te werpen, het reglement van alle werking te berooven, aan zijne medeleden de kaart van den loop van het beekje, dat een stroom dreigt te worden, voor te teekenen, en den heer LUZAC, als aan het hoofd eener zamenzwering staande, tot invoering eener oligarchie, die alle vrijheid van beraadslaging, (dat is vrijheid om over alle andere dingen te spreken dan waarop het aankomt,) vernietigen [illegible], in staat van beschuldiging te stellen. Hoe gelukkig, dat aldus die plannen nog bij tijds ontmaskerd zijn en tegen de overstrooming een dijk kan opgeworpen worden, voor welken de zorg het best aan den heer VAN DAM zal toevertrouwd zijn.

Buitenlandsche Berigten.

RUSLAND.

Van de Russische grenzen, 28 jan. De desertie der Russische grenstroepen neemt weder aanmerkelijk toe. In de nabijheid van Crottingen poogde onlangs eene afdeeling van ongeveer 50 man over te loopen. Hun toeleg werd echter verijdeld, hetzij ten gevolge van verraad of van onvoorzigtigheid. Met [illegible] grenzen ontstond een hevig gevecht [illegible] de troepen, welke ter hunner vervolging waren afgezonden. Slechts aan vijf man gelukte het te ontkomen en het Pruissische gebied te bereiken. Het lot der overigen zal aan niemand, die eenigzins met de Russische krijgstucht bekend is, raadselachtig zijn. (*L. A. Z.*)

ZWITSERLAND.

Lucern, 31 jan. Het Vorort heeft in [illegible] zitting van den 1sten dezer de [illegible] Aargausche kloosters behandeld, en besloten van de regering van Aargau te eischen, om de verkoopingen van klooster-goederen, welke sedert het besluit van den landdag van april 1841 hebben plaats gehad, te niet te doen, en het jongste dekreet, wegens de oprigting eener distrikt-school in het klooster Muri, in te trekken. Tevens verklaart het Vorort, alle maatregelen van Aargau, welke strijdig zijn met het besluit van den landdag, [illegible] onwettig en onverbindend, en behoudt zich [illegible] maatregelen, overeenkomstig de bondsakte, voor. Door eene circulaire worden alle kantons hiervan verwittigd. (*K. Staatsz.*)

PRUISSEN.

Berlijn, 31 jan. Het belangrijkste nieuws [illegible] sedert gisteren bekend is geworden, is, dat het ontwerp van wet op de echtscheiding, waarover reeds zoo veel gesproken is, na eene levendige beraadslaging, door den staatsraad is verworpen. Men verhaalt algemeen, dat Z. K. H. de prins *van Pruissen* veel tot dezen uitslag heeft bijgedragen, dewijl hij in den staatsraad eene redevoering gehouden en verklaard

heeft, dat hij, in geen geval, zijne stem aan dit wetsontwerp kon geven. Wel is waar wenschte hij, dat door wettelijke bepalingen ligtzinnige huwelijken werden voorgekomen; maar hij verwachtte juist het tegendeel van hetgeen men bedoelt, wanneer deze wet van kracht werd verklaard. De minister van oorlog, *Boyen*, en de president *von Grolmann* hebben zich in denzelfden geest geuit, en dat is ook over het algemeen het gevoelen van het publiek. Tot grootere zedelijkheid zou deze wet zeker niet hebben bijgedragen; waarschijnlijk zou, bij het vooruitzigt op eene moeijelijke echtscheiding, achter welke de vestingstraf dreigt, het getal der huwelijken afgenomen, en zouden de onwettige verbindtenissen vermeerderd zijn.

FRANKRIJK.

Parijs, 5 *febr*. Gisteren avond ten 9 ure is de groote deputatie van de Kamer der gedeputeerden, die het adres, in antwoord op de troonrede, den koning moest aanbieden, bij Z. M. toegelaten.

De president der Kamer, de heer *Sauzet*, las het adres voor, waarop de koning het volgende antwoord gaf:

"Mijne heeren de afgevaardigden! Niets kon voor mijn hart streelender wezen, dan de uitdrukking te vernemen der gevoelens, welke gij mij toedraagt; en niets kon doeltreffender zijn om de aan mijne zijde ontstane akelige leegte te vervullen, dan de maatregelen, welke gij met zooveel spoed en ijver hebt genomen. Ik acht mij gelukkig u mijne en Frankrijks dankbaarheid te herhalen voor die krachtdadige bereidvaardigheid, die onze instellingen heeft voltooid en versterkt. Het is met deze volmaakte overeenstemming van al de magten in den staat, met die medewerking, waarvan gij een nieuw bewijs hebt gegeven, dat wij ons vaderland al de weldaden zullen blijven doen genieten, welke aan hetzelve worden verzekerd door de heerschappij van orde en wet en den vrede der wereld."

Dit antwoord werd met den uitroep van: *leve de koning!* begroet. Vele leden der Kamer hadden zich bij de deputatie aangesloten.

— Met betrekking tot de berigten van nieuwe onlusten te Barcelona maakten wij gisteren de aanmerking, dat die tijdingen zoo verward en uiteenloopend waren, dat men dezelve nog niet met vertrouwen konde aannemen. Gelukkig bevestigen de nadere tijdingen van heden dit ons vermoeden; alles heeft zich tot eene gewone woeling bepaald gehad en de gematigdheid, door den generaal *Seodne* te dier gelegenheid betoond, heeft de gemoederen weder sterk aan het bedaren gebragt. Men gelooft thans niet, dat het ditmaal tot bloedige uitspattingen zal komen.

Het Spaansche antwoord op het Fransche ultimatum wordt nog altijd verwacht.

Binnenlandsche berigten.

's *Gravenhage*, 6 *febr*. Men verneemt, dat de glasruiten, waarop de borstbeelden van *Hugo de Groot*, *Rombouts*, *Hoogerbeets* en *Thomas Esperius*, met toepasselijke versjes en allegorische bijsieraden, zijn afgebeeld, uit het huis, waar *Hugo de Groot*, na zijne vlugt uit Loevestein, in zijne boekenkist aankwam, destijds bewoond door *Daetselaer*, thans het eigendom van mejufvrouw de weduwe *Spijker*, dezer dagen overgebragt worden in het burger-weeshuis dezer stad, om te behoeden, dat zij, bij eventuëlen verkoop van het huis, naar elders worden overgevoerd.

's *Gravenhage*, 7 *febr*. In de zitting van de Tweede Kamer van heden, heeft de heer *van Dam van Isselt* een voorstel ontwikkeld, hetwelk de strekking heeft, dat de vergadering verklaren zal, dat artikel 73 van het reglement van orde der Kamer zoodanig dient te worden uitgelegd, dat de nota's, welke door de leden der Kamer worden overgelegd, steeds bij de verslagen, waartoe zij behooren, zullen moeten worden gedrukt, en een integrerend deel van dat verslag zullen uitmaken. Drukken van het voorstel en verzending van hetzelve aan de afdeelingen.

De beraadslagingen over het ontwerp van wet, betrekkelijk de zaken der maatschappij van weldadigheid worden geopend. Geen der leden vraagt diensaangaande het woord.

Z. Exc. de minister van binnenlandsche zaken heeft kortelijk betoogd, dat het ontwerp de strekking heeft, om ter beschikking van de regering te stellen die hulpbronnen, welke, ook volgens het oordeel van het afgetreden bestuur der maatschappij van weldadigheid, gevorderd zullen worden, om de zaken dier maatschappij loopende te houden; dat de regering daardoor wordt in staat gesteld, om met gerustheid alle omstandigheden, die zich ten aanzien der koloniën mogten opdoen, te verbeiden; en dat de regering geene definitive maatregelen zal vaststellen, zonder daartoe door de wetgeving gemagtigd te zijn. Z. Exc. hoopt nog altijd, dat er op de eene of andere wijze, al ware het dan ook door de optreding van een nieuw bestuur der maatschappij, eenige definitieve maatregel tot stand gebragt zal kunnen worden.

Ter stemming overgegaan zijnde, is het ontwerp met algemeene stemmen aangenomen, en zal aan de Eerste Kamer worden verzonden.

De commissie tot de verzoekschriften doet verslag:

Bij monde van den heer *Scheers van Harencarspel*: 1o. op een adres van negen veenlieden in Vriesland, die bedenkingen voordragen tegen den accijns op den turf; en 2o. op dat van 25 andere schippers en eigenaren van schepen te Amsterdam, die bedenkingen voordragen op de bestaande verordeningen omtrent de beurt- en veerschepen, enz. — Ter griffie en drukken der verslagen.

Bij monde van den heer *Boreel van Hoogelanden*: 1o. op een adres van *A. Luyten*, officier van gezondheid te Neuzen, provincie Zeeland, die de tusschenkomst der Kamer verzoekt, opdat hij een eervol ontslag moge bekomen uit de militaire dienst. De commissie stelt voor, nopens dit adres over te gaan tot de orde van den dag, als niet behoorende tot de attributen der Kamer.

Hierover ontstaat eene zeer langdurige beraadslaging, daar de heer *van Dam van Isselt* meent, dat het koninklijk praerogatief, voortvloeijende uit artikel 58 der grondwet, niet zoo verre kan worden uitgestrekt, als de commissie vermeent; en dat het hier geldt de gewigtige vraag, of men naar willekeur eenen officier, die zijn ontslag verzoekt en zijnen tijd heeft uitgediend, steeds, tegen zijnen wil, in dienst kan houden." De heer *van Dam van Isselt* stelt voor, dit adres ter griffie neder te leggen en het, bij afschrift, aan Z. Exc. den directeur-generaal van oorlog te verzenden. Nadat onderscheiden leden deswege het woord gevoerd hadden, is met eene meerderheid van 30 tegen 26 stemmen het voorstel der commissie afgestemd en tot het ter nederleggen van het adres ter griffie besloten. Daarna is er op nieuw ter stemming overgegaan over de vraag, of het adres bij afschrift, zou worden verzonden aan Z. Exc. den directeur-generaal van oorlog; welke vraag met eene meerderheid van 29 tegen 27 stemmen *ontkennend* wordt beantwoord.

De heer *Boreel* doet nog verslag op een adres van 16 branders te Delfshaven, die hunne bezwaren doen kennen tegen de aangebodene ontwerpen, nopens het patentregt en de grondbelasting.

De heer *Menso* rapporteert: 1o. op een adres, van *Camerlink*, die nadere ontwerpen tot vermindering der staatschuld aanbiedt; 2o. op dat van zeven handelaars in gedistilleerd, te Leeuwarden, houdende bezwaren tegen de accijns op het gedistilleerd; en 3o. op dat van eenen verveener te Leek, provincie Groningen, die de afschaffing van den accijns op den turf verzoekt. — Alle deze petitiën worden ter griffie nedergelegd; zullende de verslagen worden gedrukt.

Daarna gaat de vergadering tot nadere bijeenroeping uiteen.

Ingezonden stukken.

Mijne eerste en laatste audiëntie.

Geen verdicht verhaal.

Er was een tijd, dat ik, zoo dikwerf mij mijn weg langs het paleis des konings voerde, eerst een oogenblik bleef stilstaan en het schoone gebouw op nieuw bewonderde, dan naar de onbewegelijke schildwachten te paard tuurde en niet wist wat mij meer verbaasde, de gehoorzaamheid van den ruiter of die van het paard, tot ik eindelijk, mij ter zijde wendende, nog eenen blik wierp op het gebouw, waar de bureaux van financiën gevestigd zijn, en spoedig voorwaarts snelde, als vreesde ik vervolgd te worden. Het was deze laatste aanblik, die mij voortdreef; eene huivering beving mij steeds, als ik dat groote huis en deszelfs talrijke ingangen beschouwde, en ik roemde mij gelukkig, dat ik in eenen stand geplaatst was, die mij onafhankelijk maakte van al wat heerscher in den staat kan genoemd worden. Voor geen geld ter wereld had ik den trap beklommen van het huis, waar men ons financie-wezen regelt en bestuurt, terwijl ik hen in de ziel beklaagde, wier noodlot hen daar had binnengeleid, om hun leven te wijden aan de vermeerdering van den stroom dier tabellen en
berekeningen, waarmede men elk jaar aantoont,
het staatshuishoudelijk debet niet door het
gedekt wordt. Doch eerst nu, nu die ongeluk
woensdag was aangebroken, waarop ik beloofd ha
audiëntie van den minister van financiën te zullen
zoeken, ten einde voor de gebrekkige weduwe van e
ambtenaar om eenige ondersteuning te verzoeken
eerst nu bemerkte ik, dat er zulk een tijd voor
geweest was, dat ik te veel beloofd had. Tr
beangst zelfs, ging ik op weg, toen de klok het e
uur in den morgen aankondigde. Zonder eenen
op het schoone paleis of de gehoorzame schildwach
te werpen, beklom ik de stoep van het voor mij
vreesselijke gebouw. Geene schel of klopper was
te vinden om mijne komst aan te kondigen; verle
staarde ik rond, tot eindelijk een jongen, die voor
ging en mijne verlegenheid scheen te bemerken,
toeriep, dat de deur slechts aanstond en ik maar
binnen te gaan. Ik volgde, hoewel met huiveri
den raad van den knaap en stond in een oogenb
in het voorhuis van het groote gebouw. Een man
schrale plunje, zat op eenen stoel bij de gloeijend
stookte kagchel en rekte zich daarop geeuwende
toen ik hem beleefdelijk vroeg, aan wien ik mij we
den moest om tot den minister toegang te verkrijg
Zonder zich van zijnen zwakken zetel te verheffe
zonder zelfs den smerigen hoed, die zijnen sche
dekte, even op te ligten en alzoo mijnen groe
beantwoorden, wees mij de man eenen nabij zij
trap, en zeide mij, dat ik denzelven slechts had o
klimmen en wel iemand ontmoeten zou, die mi
regt wilde helpen. Ik volgde, verstoord over 's m
onwelvoegelijk gedrag, zijne aanwijzing, en do
rond door een aantal gangen en portalen, alv
ik eenen vriendelijken bode vond, die mij teregt h
Een deftig in het zwart gekleede man, wiens
haren en ernstig voorkomen mij, mijns
ontzag inboezemde, noodigde mij in eene kamer bi
nen te gaan, waarvan hij de deur opende. »Is di
antichambre van den minister," vroeg ik mij-zel
verbaasd af, toen ik was binnengetreden, en
blik rondom mij had geworpen; verbeeld u, L
een niet ruim vertrek, met twee ramen, die hun
ontvangen van eene binnenplaats, tusschen hoge m
ren besloten, waarop nimmer het liefelijk licht
zon kan doordringen; verbeeld u die kamer,
beld met een oud gelapt vloerkleed, eene gebrek
ronde, eikenhouten tafel, zwart geverwde sto
waarvan de zittingen bedekt zijn met witte katoen
overtrekken; een oude verweerde spiegel aan
wand; eene oude lamp op de tafel, — en gij
met mij verbazen over de somberheid van een
dat bestemd is om hen te ontvangen, die bij d
belangrijksten dienaar der kroon hunne opwach
komen maken. Zoo velen komen hier met de b
hoop vervuld, dat men aan hunne billijke wen
zal voldoen; zoo velen gepijnigd door de
dat, als men hunne verzoeken afslaat, zij reddel
verloren zijn, en als een spooksel, dat hunne hoop
bodem inslaat, hunne pijnigende gedachten tot
foltering maakt; moet hen, mijns inziens, die
bere, naargeestige kamer, die als in rouw
pelde stoelen, voorkomen.
Ik was de eerste en dus alleen in het naarg
vertrek. Het in den ruimen, ouderwetschen haard
dend vuur had mij tot zich gelokt. Vrolijk flik
de, verhief zich de vlam van het brandende
als spotte zij met de mij omringende treurige
werpen en mijne droeve gemoedstemming, toen
kamerdeur op nieuw geopend werd en een jon
man binnentrad, wiens nette kleeding, belee
groet en ongedwongen houding mij dadelijk
soenlijken man deden kennen. Ook hij scheen h
voor het eerst te zijn, want ook zijn blik wa
droevig rond door het sombere vertrek; hem,
scheen het liefelijk brandend hout-vuur niet to
te trekken, want zacht voortgaande, als vree
eenen doode uit zijnen sluimer te wekken, beg
zich naar eenen hoek der kamer en zette zich
zigtig op eenen der stoelen neder. Ik had zoo
den man toegesproken; want de stilte, die
ringde, en de indruk, die elk voorwerp, dat
blik, behalve de vuurvlam, ontmoette, bij
wekte, hinderden mij geweldig; doch de man
geenen lust tot gezellig verkeer te bezitten;
moeite scheen hij zijne oogen open te houden;
zag ik hem dezelven voor een oogenblik sl
dan weder, als met geweld, openen. »Een
audiëntie-ganger: wat of die te vragen mag
Zeker niet veel bijzonders, want anders zouden

vrees hem wel wakende doen zijn. Misschien heeft de man den geheelen nacht gewerkt; maar neen, daar ziet hij niet naar uit; zijne kleeding is te net en te nieuw voor iemand, die voor het lieve brood nacht en dag moet zwoegen. Misschien heeft hij wel den nacht in vermaken doorgebragt en komt nu slechts een compliment bij den minister maken: ja, dit zal het geval zijn. De man lijkt mij bovendien toe een vreemdeling te zijn, want zijn rok is geen Haagsch fatsoen, en vreemdelingen mag men wel eenen enkelen lossen gril, eenen vrolijken nacht gunnen." Zoo dacht ik bij mij zelven, terwijl ik den blik weder naar den deur wendde, ten einde den met zoo veel geweld binnentredende te beschouwen. Onvergenoegd wendde ik echter mijn gelaat weder naar den slaperigen bezoeker, toen ik zag, dat de binnenkomende heer zich niet verwaardigde mijnen beleefden groet te beantwoorden, maar, zonder op mij of den stil daar nederzittenden jongen man te letten naar den verweerden spiegel stapte, vol zelfbehagen zijn opgeblazen, vuurrood gelaat beschouwde, de hand door de dunne blonde haren streek, die den breeden schedel dekten, daarna den prachtigen zwarten rok los en weder toeknoopte als wilde hij zien hoe hij hem het best kleedde, en toen met groote schreden de kamer op en neder ging. »Zeker een groot heer; misschien wel een baron of graaf, die eenen zoon of neef bij zijne excellentie komt aanbevelen," prevelde ik binnen 's monds. »Een trotsche, domme gek, hij moge wezen wie hij wil" — vervolgde ik, toen ik den man bij elke wending zich zelven in den spiegel zag beschouwen, tegen zich zelven zag glimlagchen even als eene coquette, die zich in hare kunst oefent, en ontevreden wendde ik op nieuw mijnen blik op zijde. Mijn slaperige makker scheen gelijk [illegible] de vorige, donkere oogen volgden de bewegingen van den opgeblazen gek; verachting was in den blik des jongen mans te lezen, toen hij dezelve weder ter zijde wendde; een droeve glimlach speelde om zijnen mond, toen zijne oogen de mijnen ontmoetten, — en na eenige oogenblikken was hij weder in zijne vorige, doffe, slaperige houding vervallen.

Twee nieuwe bezoekers braken het gepeins af, waarin ik mij weder verdiepte. De eene was een lang, mager man, wiens zwarte rok en pantalon dagteekenden van [illegible] van voor ten minste twintig jaren, hoe nieuw en glanzig het laken ook nog mogt schijnen; dat zwarte [illegible] de man niet dikwerf gedragen te hebben. De andere was een mager jong mensch; een van die jonge menschen, welke geen mannelijken leeftijd te wachten hebben, die dadelijk van jongeling grijsaard worden; [illegible] was sierlijk gekleed en scheen gediend te hebben, want de militaire Willems-orde en het metalen kruis sierden, ten spijt van zijn weinig krijgshaftig voorkomen, zijnen rok; beiden schenen met elkander en met de plaats bekend. Zij namen beleefd hunne hoeden af, bogen diep voor den wandelenden gek, zagen mijnen slaperigen vriend even aan en gingen achter mij zitten, als waren zij te huis. — Ik hoorde den jongen man den anderen controleur noemen en deze den ridder als ontvanger toespreken. [illegible] ik, een weinig ter zijde gaande, om geen [illegible] hunner geheimen te worden, een controleur [illegible] had ik reeds vermoed; en dan acht kinderen [illegible] de man den ontvanger verhaalde, — controleur van de belastingen en acht kinderen. Hemel [illegible] ellende! De gedachte alleen deed mij huiveren [illegible] gij moet weten, Lezer, dat ik een vriend had, een ouden schoolmakker, die ook controleur was geworden, [illegible] ook getrouwd was en wien ook acht kinderen waren ten deel gevallen, en die, even als deze, jaren-lang een zwart pak bewaard had, zijn trouw-pak, dat hij later alleen bij gelegenheden, als die waarin ik mij nu bevind, aantrok; die echter voor een jaar overleden is en wiens weduwe en kinderen in kommer en ellende voortsukkelen, waarvoor ik nu eene gratificatie kwam verzoeken. Dikwerf, Lezer, als wij vertrouwelijk bijeen zaten, zeide mij die vriend, dat hij geen ellendiger wezen onder de zon kende dan een controleur. Hij [illegible] de zonden-bok der administratie, [illegible] rechter [illegible] alles doorliep, de wrijfpaal van inspecteurs en al wat maar rust, [illegible] van het publiek; [illegible] toch had de man maar een gering inkomen [illegible] weduwe en kinderen een [illegible] pensioen na [illegible] ook de minister was vroeger controleur [illegible] gedachte troostte mij weder [illegible] na [illegible] oogenblikken, nog eenige heeren [illegible], waaronder [illegible] een mijne bijzondere opmerk[illegible] het was een man van tusschen [illegible] 40 [illegible] [illegible]

droeg van veel-jarige dienst; een schilpadden bril bedekte of liever ondersteunde de rond warende oogen en stak zeer af bij het bleeke gelaat. De man trad langzaam, ja bijna sluipend het vertrek binnen en zocht den donkeren hoek, waar nog steeds mijn halfslapende vriend zat, die bij zijne nadering op nieuw scheen te ontwaken, den binnengetreden vreemdeling opmerkzaam beschouwde, daarna hem vriendelijk groetteden toen hem beleefd eenen stoel aanbood. »Die dattende heer schijnt een goed hart te hebben", prevelde ik, toen ik zijne beleefdheid zag en tevens ontwaarde, dat hij vol medelijden den zoo pover, doch evenwel zindelijk gekleeden vreemdeling beschouwde. Deze had zich nedergezet op eene wijze als vreesde hij dat men het hem kwalijk zoude nemen; hij keek nog eens angstig de vergaderden beurt voor beurt aan, sloeg toen zijne oogen neder, en scheen in zich zelven te praten. Zou de man bidden of de aanspraak herhalen, waarmede hij den minister zijne nooden wil te kennen geven? Misschien wel beide; want, dat hij tot die rampzalige audientie-gangers behoorde, wier lot van een enkel woord van den minister afhangt, scheen mij duidelijk.

Een paar deftige heeren, maren in zoo verre het voorbeeld van den nog steeds wandelenden en zich zelven beschouwenden gek gevolgd, dat zij in afgemeten stappen de kamer op en neder gingen. Eenmaal zag ik hen onzen slaperigen vriend beleefd groeten, hetwelk deze koel beantwoordde. Daarna hoorde ik hen in het voorbijgaan zeggen, dat er een ambtenaar bij het ministerie gevaarlijk ziek was en bij diens overlijden een mooi traktement zou te verdeelen vallen. »Dat zijn meedoogenlooze kerels," dacht ik, en keerde mij om, ten einde te zien wie nu weder ons getal zoude vergrooten. Met groote schreden, links en regts buigende, een groot vel papier in de regter hand houdende, trad de deftige heer de kamer in, die mij het vertrek had binnen geleid. Een zacht gemompel onder de aanwezigen bewees mij, dat die heer een man van gewigt moest zijn, en had ik niet geweten dat de minister nog jong was, dan had ik hem zeker voor Zijne Excellentie aangezien. De binnengekomene plaatste [illegible] die, in het vertrek [illegible] zag [illegible] eens in; beschouwde daarna [illegible], fluisterde toen eens aan de geslotene deur en trad eindelijk in gesprek met eenen anderen heer, die in zijne nabijheid stond en hem scheen te kennen. Ik hoorde nu den man mijnheer den kamerbewaarder noemen, en begreep dus dadelijk van waar en van wien wij zijne deftigheid en het ontzag dat hij inboezemde ontleende.

Een zacht tikken op de kamerdeur brak de stilte af. Mijnheer de kamerbewaarder zag verbaasd op, de nog wandelende, trotsche vleeschklomp deed, of hij te huis was, en hij hier alleen te gebieden had. Hij keerde zich plotseling om en riep met gebiedende stem: »binnen". De deur werd nu langzaam geopend en een man trad de kamer in, wiens houding de grootst mogelijke bedremmeldheid teekende terwijl zijne kleeding schamele armoede verraadde. Een grove duffelsche jas bedekte hem voor een groot gedeelte, doch was niet lang genoeg om de witte broek te verbergen, die de arme man, zeker bij gebrek aan eene lakensche, had moeten aantrekken; den ouden hoed trachtte hij zoo veel mogelijk achter zijnen rug te verbergen; zijn bleek ingevallen gelaat teekende jammer en ellende; hij bleef bij de half geopende deur staan, of hij vreesde om de schamel gekleede vrouw, die achter hem stond, [illegible] te houden; angstig zag hij de vergaderden aan, als zocht hij onder hen eenen beschermer; vol nieuwsgierigheid blikten allen hem aan, terwijl de trotsche heer hem met zijne uitpuilende oogen van onder tot boven bekeek.

»Met achting, mijne heeren, met achting heeren »ministers, ik ben een man die aan alles gebrek »heeft." »Terug, terug, in den gang moet gij wachten tot het uwe beurt is," beval de kamerbewaarder, en de arme man [illegible] zijne aanspraak gestoord, verliet, op [illegible] bevende oogen, het vertrek, terwijl hem het schaterend gelach der aanwezigen volgde, die zich met zijne vergissing scheen [illegible] maken. Alleen [illegible] niet, ook mijn slaperige vriend had niet gelachen, maar was plotseling uit zijnen hoek [illegible] wilde hij den verdrevene bijspringen [illegible] ontwaarde ik weder [illegible] hartten vindt [illegible] helder klinkende schel [illegible] en scheen [illegible] aanwezigen als [illegible] [illegible] hunne hoeden en

stapten haastig naar de zijde waar zich de kamerbewaarder bevond. Ik dacht onwillekeurig aan het schellen in den schouwburg, en de beweging die hierdoor onder de toeschouwers ontstaat.

De kamerbewaarder was echter plotseling door de geheimzinnige deur verdwenen, en trad eerst na eenige oogenblikken weder binnen, zorgvuldig de deur achter zich toedoende, als bewaakte zij een verborgen schat.

»Mijnheer de baron", zeide de man op gerekten toon; en met afgemeten treden trad de bekende trotschaard nader, haalde nog eens de dikke hand door de borstelige haren, trok voor de honderste maal den fijnen rok in den behoorlijken plooi en verdween door de geheimzinnige deur, zonder iemand met eenen blik te verwaardigen.

»Dat is niet aardig, hij was bijna de laatste op de lijst," hoorde ik iemand achter mij zeggen. »Hij is een groot heer, een baron" — was het, alles afdoend antwoord.

Lang bleef de man in het belendend vertrek; hij scheen zich daar te vermaken, want wij hoorden hem lagchen; misschien verhaalde hij wel het voorgevallene van den armen man, die ons zoo even verliet. Eindelijk hoorden wij eene andere deur open en toegaan; de schel ging weder, en de kamerbewaarder liet een drietal heeren te gelijk door de deur, welke hij zoo zorgvuldig bewaakte.

»Waarschijnlijk, eene deputatie," dacht ik. »Nu die zullen het ook wel lang maken." Doch ik had mis geraden. Na eenige minuten ging de bel weder, en de controleur was aan de beurt. Ik dacht aan 's mans acht kinderen, aan de weduwe van mijnen vriend en haar schamel kroost, en wenschte den man hartelijk alles goeds toe. Spoedig echter ging weder de schel de geridderde ontvanger verliet ons; eenige oogenblikken na hem verdwenen weder een paar andere heeren, zoo dat ons gezelschap hoe langer hoe kleiner werd.

De slaperige jonge man was nu mede den kamerbewaarder genaderd en gluurde met zijne nu helder fonkelende blikken in het geschrift, dat de deurwachter in de hand hield. »Het is zoo uwe beurt; hoe vaart uw vader?" vroeg de gewigtige man.

»Helaas, hij lag op zijn sterfbed toen ik hem verliet; den geheelen nacht was hij bewusteloos," was het antwoord van den jongen man, terwijl hij zich de oogen afwischte.

Een ijskoude rilling ging mij door de leden, toen ik deze woorden hoorde. Mijn God, dacht ik, die jonge man verlaat het sterfbed zijns vaders om zijne opwachting bij den minister te maken; doch laat ik niet te voorbarig oordeelen. Zoo even zag ik hem aan voor iemand, die den nacht in vermaken had gesleten, en nu blijkt het dat hij aan de sponde eens stervenden vaders den nacht heeft doorwaakt. Misschien heeft zijne komst alhier ook wel een ander doel, dan eene bloote pligtpleging.

Ik wiste eenen traan weg, die mijne oogen [illegible] dank ontvloeide. De schel ging [illegible] jonge man verdween en ik bleef met de heeren, die over den zieken ambtenaar spraken, alleen. »Zoude stervende vader [illegible] de man zijn, wiens traktement die anderen wilden verdeelen? Zouden zij, reeds eer de man den adem had uitgeblazen, om die deeling aanzoek willen doen? Weg met die verfoeijelijke denkbeelden," prevelde ik, en mij tot den kamerbewaarder wendende vroeg ik dien gewigtigen man, of het haast mijne beurt was.

»Wiens, mijnheer," vroeg de man [illegible]. Ik noemde mijnen naam.

»Mijnheer heeft niet op de lijst geteekend, en zal zich dus de moeite moeten getroosten, den volgenden woensdag terug te komen."

»Lijst," welke lijst?" vroeg ik vol verwondering.

»Wel, deze lijst, waarop elk teekenen moet, die bij Z. Exc. audientie verlangt, en waarvan Z. Exc. een afschrift heeft."

Dit alles was mij onbekend; ik gevoelde mij echter merkelijk verligt, toen ik ontwaarde, dat ik den gevreesden man niet zou kunnen spreken, en dus kon vertrekken; want het was mij hier te benaauwd geworden. In den gang stonden nog de arme man en de schamele vrouw; ik drukte [illegible] de hand, wat ik in den zak had, — [illegible] niet veel — [illegible] het geboden uit dat, ik zoo heer gevreesd had binnen te treden. Eerst op de straat [illegible] weder wel; ik blikte wederom vrolijke [illegible] naar het schoone paleis [illegible] zoo [illegible] goed [illegible] schildwachten [illegible] met haastige schreden [illegible]

de angst over 's vaders toestand scheen zijne schreden te versnellen. God vervulle zijne bede, zeide ik zacht, toen ik hem, bij eene wending der straat, den blik hemelwaarts zag rigten, en spoedde mij naar mijne stille doch vrolijke woning.

»Hoe is het gegaan manlief?" vroeg mij mijne echtgenoote, toen ik den hoed en den zwarten rok had afgelegd.

»Mij krijgt nooit iemand weder naar eene audientie; wij zullen onze vriendin zelve maar helpen, vrouwtje," antwoordde ik uit de volheid des harten; en dat ik woord zal houden waarborgt mij het droeve gevoel, [illegible] in die naargeestige anti-chambre folterde; de menschenkennis, welke ik daar heb opgedaan.

W. S.

Aan de Redactie.

Men schrijft ons uit 's Gravenhage, dat men aldaar vernomen heeft, dat zaturdag den 28sten der vorige maand te Maastricht, in eene woning op den Vrijthof, [illegible] tusschen 12 en 1 uur, eene allergeweld[illegible] verkrachting van domicilie heeft plaats gehad, vergezeld van ligchamelijke aanranding, door drie personen, waarvan een een inwoner der stad, de twee anderen, Belgen, (althans in dat rijk wonende,) gepleegd, op eenen sedert jaren impotenten gepensioneerden hoofd-officier van het Indisch leger en op diens echtgenoot. Die gewelddaad moet zoodanig ernstig zijn geweest, dat de beide aangeranden hunne toevlugt hebben moeten nemen tot de hulp-inroeping der voorbijgangers op de straat, ten gevolge waarvan zich eene groote volksmassa, ook voor het [illegible] heeft, en de politie almede heeft [illegible]geroepen worden.

Men is echter in 's Gravenhage verwonderd, dat het *Journal du Limbourg*, hetwelk anders zoo gereed is, om van alle gebeurtenissen in de stad en de provincie, hoe klein en nietig ook, verslag te geven, tot dus verre van deze zaak nog niet het minste gerept heeft, en dit baart te meer verwondering, daar uit de brieven van Maastricht blijkt, dat het meer dan waarschijnlijk is, dat de uitgever van voormeld blad, zelf op den Vrijthof en zeer nabij de woning, alwaar het feit is gepleegd, wonende, en voor hetwelk wel twee duizend menschen zich verzameld hadden, ook [illegible] gewaten hebben, wat daar omging; maar voorzeker, doordien er in de gansche stad van gesproken wordt, het gebeurde hem in allen gevallen ook moet ter oore gekomen zijn. Uit het stilzwijgen evenwel van dat nieuwsblad, aangaande eene daad, die in de stad zoo veel gerucht maakt, wil men afleiden, dat er hier eene *clique* bestaat, die haren invloed op de redactie van het *Journal du Limbourg* [illegible], ten einde de plegers der gemelde daad te verschoonen en het feit zelf te verbloemen; opdat het althans niet verder buiten de muren der stad bekend [illegible], dat, voor zoo ver het alleen nog maar door [illegible]ruchtbaar geworden of nog worden kan, ten [illegible] de [illegible] van meergemeld blad goedvinde, in een harer eerste nummers, de zaak in haren waren toedragt bekend te maken, en zoodoende de verschillende, soms verkeerde lezingen, zoo als die door bijzondere brieven verspreid worden, door een op waarheid gegrond relaas op te helderen.

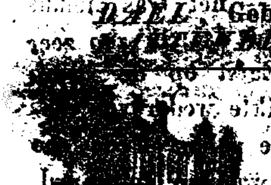
Men meldt ook in de in 's Gravenhage ontvangen brieven, dat men te Maastricht van oordeel is, dat [illegible] van justitie, die op requisitie van hulp, [illegible] *in domo laesionis* informatie te nemen, zich van zijnen last maar zeer slap gekweten heeft, en hij, in [illegible] van alle weldenkenden, zich hooge blaam heeft op den hals geladen, vooral ook daardoor, dat hij een der Belgen (die, zegt men, griffier bij het hoog militaire geregtshof in Belgie is) vrijheid gegeven heeft, zich te absenteren; onaangezien men van meening is, dat hij als vreemdeling, die, indien de geruchten waar zijn, bij de zaak, waarvan de laesie zoude gepleegd zijn, meer [illegible] betrokken is, had moeten gearresteerd worden en gehouden, tot dat door regterlijk onderzoek de zaak uitgewezen was, eene uitwijzing, waarnaar men zegt dat een ieder in Maastricht reikhalzend uitziet en verlangt.

T. S.

Utrecht, den 5den Februari 1843.

Advertentien.

Op den tienden Februarij 1843, overleed te [illegible], in den ouderdom van één jaar en drie maanden, ***FREDERIK WILLEM***, eenige Zoon van de Hoog Wel Geboren Vrouwe ***DOUAIRIÈRE BARONES TORCK VAN ROSENDAEL***, Geboren ***BARONES HUIJSSEN VAN KATTENDIJKE***.

Op Maandag den 13den Februarij 1843, des avonds ten 6 ure, zullen in *het Zwijnshoofd*, te *Arnhem*, in het openbaar bij toeslag worden verkocht de navolgende

VASTE GOEDEREN:

1o. Het onder *Arnhem* aan den Straatweg naar *Kelen*, op weinige minuten van de Stad, aangenaam gelegen BUITENVERBLIJF, *SINDERSHOEK*, bestaande in een nieuw, hecht en sterk, net onderhouden GEBOUW, bevattende *vier* KAMERS, PROVISIE-KAMER en KEUKEN gelijkvloers, *twee* BOVEN-KAMERS, KELDER, enz. Voorts KOETSHUIS met STALLING, wel aangelegden Voorgrond, door een IJzeren Rasterwerk van den weg gescheiden; TUIN en WANDELINGEN, naar eisch bepoot, uitkomende aan den *Rozendaalschen weg*; te zamen groot 54 Roeden en 80 Ellen, volgens Kadastrale indeeling, Sectie C, No. 266 en 653. Ingezet op . . . . *f* 8871.

Te bezigtigen daags vóór en op den dag van den toeslag, van des morgens 10 tot 2 ure.

2o. 1 Bunder, 94 Roeden en 80 Ellen best WEIDELAND, gelegen buitendijks bij de Steenbakkerij *Geldersoord*, onder *Westervoort*, volgens het Kadaster, Sectie B, No. 68 en 69. Ingezet op *f* 2571.

Onderrigt omtrent de voorwaarden van den Verkoop is te bekomen ten Kantore van den Notaris Mr. *G. VAN EOK*, te *Arnhem*.

Het HUIS, PAKHUIS en ERVEN, toebehoorende aan Mejufvrouw de Weduwe *VAN OOIJ*, gelegen op de St. Jansplaats, te *Arnhem*, in vorige Couranten breeder omschreven, zijn ingezet en verhoogd als volgt:

1ste of Huis-perceel	*f* 4599.
2de Perceel, Pakhuis met Kelder op den hoek van de Zandboersteeg	*f* 2241.
Massa van 1 en 2	» 7546.
3de Perceel, Pakhuis in de Zandboersteeg.	» 1821.
4de Perceel, de Stal met Hooi-Zolder in de Zandboersteeg	*f* 1068.
5de Perceel, de Kelder onder den Stal van Mevrouw *FARJON* en het 4de perceel	*f* 500
Massa van 3 en 5	» 2313.
Idem van 3, 4 en 5	» 3385.
Generale massa	» 10920.

Meerdere inlichtingen zijn te bekomen en nadere hoogen kunnen gesteld worden ten Kantore van Mr. *W. H. TAAIJ*, Notaris te *Arnhem*.

De toeslag is bepaald op Maandag den 13den Februarij des avonds ten 7 ure, in het Logement *het Zwijnshoofd*, te *Arnhem*.

OPENBARE VERKOOP
VAN
ONROEREND GOED.

Op Donderdag den 23sten Februarij 1843, des avonds ten zes ure, in het Logement *het Hof van Holland*, in de Weverstraat, te *Arnhem*, zullen, door den aldaar residerenden Notaris Mr. *GERARD VAN EOK*, bij inzet, en veertien dagen later, ten zelfden uur en plaats, bij toeslag, in het openbaar geveild worden, de navolgende

ONROERENDE GOEDEREN,

allen gelegen binnen de Stad *Arnhem*, als:

1o. Een hecht en sterk WINKELHUIS en ERVE, zeer geschikt voor allerlei Bedrijf, staande en gelegen op den levendigsten stand in de Roggestraat, Wijk E, No. 286; Kadaster-Sectie O, No. 247; toebehoorende aan- en bewoond door de Erfgenamen van Wijlen Mejufvrouw de Weduwe *H. G. DE ROOS*.

2o. Een hecht en sterk HUIS en ERVE, staande op voordeeligen stand in de Klarestraat, waarin sedert vele jaren de Tappers-Affaire met succes is gedreven, met *afzonderlijk* BOVENHUIS, gekwoteerd Wijk F, No. 156, Kadaster-Sectie O, No. 569 en 570; bewoond door *G. RAADMAN* en de Wed. *F. MULDER*.

3o. Een hecht en sterk HUIS en ERVE, met BROODBAKKERIJ, mede gelegen in eene volkrijke Buurt, en voor allerlei Nering zeer geschikt; staande in de Nieuwstad, Wijk E, No. 186, 187 en 188, Kadaster-Sectie O, No. 426; bewoond door den Bakker *JACOBS*.

4o. Een voor weinige jaren nieuw gebouwd HEERENHUIS en ERVE, met *vijf*, meestal behangen, KAMERS, en alle verder benoodigde Vertrekken; voorts OPENE PLAATS en TUIN, staande en gelegen aan den Binnen-Singel, tusschen de verlengde Nieuwstad en het Koningsplein; gekwoteerd Wijk F, No. 325, Kadaster-Sectie O, N. 2088; bewoond door den Heer *VAN OOSTVEEN*.

5o. Een HUIS en ERVE, mede voor weinige jaren nieuw gebouwd, met OPENE PLAATS, gelegen in de Walstraat, nabij het Koningsplein, Wijk F, No. 316, Kadaster-Sectie O, N. 2077; bewoond door *P. GADEMANS*.

De vier laatste perceelen, behoorende aan de Weduwe en Erfgenamen van Wijlen FREDERIK MULDER.

6o. Een Vruchtbare TUIN, met daarin staande WONING, voorzien van vele uitmuntende VRUCHTBOOMEN, gelegen op het Stads-Weerdje, uitkomende in de Langestraat; bij het Kadaster bekend onder Sectie O, No. 1166, 1169, [illegible] en 2246, in eigendom bewoond door den Tuinman *GERRIT GOEDINGS*, welk perceel zal worden geveild in *twee* Blokken, zoodanig als die door Paaltjes zijn afgedeeld, als mede in ééne massa.

Alles, hetzij in gebruik of in genot, te aanvaarden met den 1sten Mei aanstaande, uitgezonderd den laatstgenoemden Tuingrond, welke, dadelijk na den toeslag, ter beschikking van den Kooper staat.

Ter bezigtiging vervoege men zich bij de respective bewoners, mits ten opzigte van het vierde Perceel vooraf belet vragende; — terwijl omtrent de voorwaarden van verkoop informatiën te bekomen zijn ten Kantore van voornoemden Notaris.

BESTUUR DER DOMEINEN.
AGENTSCHAP ARNHEM.
AANZIENLIJKE VERKOOPING VAN BOOMEN.

Op Woensdag den 22sten Februarij 1843, des voormiddags ten elf ure, zal de AGENT VAN HET DOMEIN TE *ARNHEM*, in het Logement *de Koude Herberg*, onder *Oosterbeek*, gemeente *Renkum*, publiek verkoopen:

Acht en vijftig perceelen op stam staande, zware BEUKENBOOMEN, zeer geschikt voor TIMMER- en BRANDHOUT, staande langs den Utrechtschen Straatweg, van af het Tolhek bij voornoemd Logement tot aan de Goederen van den *Doorwerth*.

De conditiën liggen ter lezing ten Kantore van den Agent voornoemd en ten Raadhuize der Gemeente *Renkum*.

De aanwijzing zal dagelijks geschieden door *JOHANNES BIERMAN*, Tolgaarder aan bovengenoemd Tolhek.

De Agent voornoemd,
H. J. VAN GENNEP.

De ondergeteekende heeft de eer zijne geachte begunstigers te berigten, dat hij uit de voornaamste Fabrijk van Parijs heeft ontvangen, alle soorten van DAMES-BAL-SCHOENEN, naar de nieuwste modellen; Witte en Zwarte Satijnen à *f* 2,40 het paar.

P. F. PFANSTIEHL.

Voor Bouwkundigen.

Hiermede maakt de Ondergeteekende, Heeren Ondernemers van Bouwwerken, Bouwmeesters, Instrumentmakers en Billardhouders opmerkzaam, dat hij de zoogenoemde PRAKTISCHE WATERPASSEN voorhanden heeft, die bij eenen naauwkeurigen bouw onontbeerlijk zijn, daar zij de waterpasse-oppervlakte naauwkeurig aanduiden, en voor eenen billijken prijs te verkrijgen zijn. Ook voor het zuiver stellen der Piano-Fortes zijn dezelve onontbeerlijk. Verder worden alle reparatiën in het *optisch vak* door mij waargenomen.

Mijn verblijf hier ter stede duurt slechts 8 dagen. [illegible] uitgepakt en te ontbieden bij den Heer *JAEGER*, in *het Zwijnshoofd*.

Arnhem, 7 Februarij 1843.

S. FUCHS,
Gezigt- en Werktuigkundige uit Altona.

Avis.

✝ ✝ ✝ *Mademoiselle* [illegible] *l'honneur de prévenir les Dames* d'Arnhem, *de* Nimègue, *de* Haarlem, *de* Doesborgh, *de* Zutphen, *de* Zwolle, *et des autres villes de cette province, qui, avant son départ, lui ont accordé leur confiance, qu'elle vient de revenir de son voyage de* Paris, *et qu'elle s'occupera, comme auparavant, de la* FABRICATION DE CORSETS, *ainsi que de* ROBES, MANTEAUX, etc. etc. — *s'Adresser*, Steenstraat No. 137, *à* Arnhem.

PROGRAMMA
voor het vijfde
DAMES-CONCERT,
te Arnhem,

Op Vrijdag den 10den Februarij 1843.

EERSTE AFDEELING.

1o. Vierde simphonie van KALLIWODA.

2o. Allegro van het 2de concert van DE BERIOT, voor de viool; door den heer GULOMY.

3o. Aria uit *Anna Bolena*, van DONNIZETTI; te zingen door den heer TUIJN.

4o. Andante en Rondo van het 2de concert van DE BERIOT, voor viool; door den heer GULOMY.

5o. Finale der simphonie.

TWEEDE AFDEELING.

6o. Ouverture uit *Zampa*, van HEROLDT.

7o. Aria uit *de Tooverfluit*, van MOZART; te zingen door den heer TUIJN.

8o. Fantaisie van DAVID, voor viool; door den heer GULOMY.

9o. *An Laura*; lied van RASTRELLI; door den heer TUIJN.

10o. Ouverture uit *les Hugenots*, van MEIJERBEER.

Aanvang ten half zeven ure precies.

De Directie verzoekt de Heeren Leden, om op dit belangrijk Concert zoo min mogelijk kinderen mede te brengen, ten einde de Dames behoorlijk te kunnen plaatsen; zullende kinderen, beneden den bij de wet bepaalden ouderdom, worden teruggewezen.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 8 Feb. 4 El, 7 Palm, 0 Duim; gev. 0 Duim; [illegible]

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.